

Mitä Breivik merkitsee?

Massamurhaaja Anders Behring Breivikin netissä leviävä 2083 – *A European Declaration of Independence* ei ole niinkään poliittinen manifesti vaan ajanvietelukumisto islamofobisille ja liberaaleille vapaamuurariterroristeille. Breivik on tyypillinen kapitalisti: Esipuheessaan hän kertoo toteuttaneensa iskunsa kirjan markkinoinniksi. Kirjassa ei ole muuta omaperäistä kuin ohjeet keplaransarin valmistukseen kotona. Teos on huono ja kierrättää samaa aineistoa ja todistelua, jota Hommaforum pursuaa. Vaikka iskun jälkeen uutisoitiin Breivikin kopioineen Unabomberin manifestia *Teollinen yhteiskunta ja sen tulevaisuus*, Breivikillä ei ole kuin tuhkat siitä mustasta tulesta, jonka Theodore Kaczynski lopulta uumoili polttavan suuret koneet. Breivikin teesi rakentuu yksinkertaisuudessaan näin: kulttuurimarxismi ja feminismi (Breivikille sama kuin postmodernismi) ovat tuhonneet Euroopan kyvyn suojautua nyt jo lähes välttämättömältä islamisaatiolta, ja siksi on perusteltua tuhota Norjan tulevat vasemmistopoliitikot.

Breivik ei ole missään nimessä radikaali tai edes fundamentalisti, vaan ainoastaan menetelmällinen ekstremisti. Hänen psyykinen pohjakuvionsa on oikeistoliberaali. Brei-

vikin ajattelusta puuttuvat fascistiset, kansallissosialistiset tai uusnatsiuteen viittaavat piirteet. Liberaalin Breivikistä tekee ennen kaikkea suhde kristinuskoon, jota hän myöhäisten aikojen temppleritarina väittää puolustavansa. Hämmäntävää kyllä Breivikin uskontosuhde on sallivampi kuin evankelisluterilaisella kirkolla. Jopa norjalaiset odinistit toivotetaan tietyin varauksin taistelemaan kristillisten perinteiden puolesta. Breivikin tavoitteena on *sekulaari* nationalistinen Eurooppa, joka pohjaa löyhästi kristilliseen tapakulttuuriin ja patriarkaatin valtaan. Liittyminen hänen taisteluunsa ei edellytä mitään muuta kuin halua suojella Euroopan kristillistä traditiota (1361). Tästäkin voidaan tinkiä. Minimivaatimus, jota kanssataistelijoilta edellytetään, on halu pitää yllä pääsiäis- ja jouluperinteitä (1362).

Tämän lisäksi Breivik ilmoitetaan valistuksen esitaistelijaksi ja kokee myöhäismodernin rationalismin kritiikin vakavana uhkana nationalismiin uudelle nousulle. Huomionarvoista on, että Breivik vetoaa itse aina käytännölliseen järkeen, eikä myönnä korttitalonsa irratiinaalisia perustuksia. Järjen kritiikki on ilmeisesti ollut Breivikille niin kova paikka, että hän on joutunut pohjaamaan koko lukemistonsa esittelemällä Frankfurtin koulukunnan keskushahmot (Wikipediasta kopioiden). On paljon puhuvaa, että

hän keskittyy suomimaan erityisesti Herbert Marcusea ja Wilhelm Reichia perinteisten perhearvojen kritiikistä. Etenkin Marcusen eroti-soitu marxilaisuus teoksessa *Eros and Civilisation* (1955) edustaa Breivikille selvästi kaikkea sitä, mitä hän vallankumousfantasioissaan haluaa tuhota.

Vasemmistoa analysoidessaan Breivik on muuten lähimpänä Kaczynskia. Kulttuurikonservaatiivit (kuten Breivik omasta mielestään) ovat ”rationaalisia ajattelijoita”, kun taas vasemmisto tempoo ”emotio-naalisissa kahleissa”, minkä vuoksi kylmän laskelmoiva ihmisyydestä piittaamaton vallankumouksellisuus ei ole mahdollinen vasemmiston lippujen alla. Ero Kaczynskin anti-humanismiin on kuitenkin selvä – siinä missä Unabomber halusi ajaa alas (jälki)teollisen yhteiskunnan estääkseen kuudennen sukupuutto-aloallon, Breivik tappaa epämääräisestä kansallisen puhtauden vaatimuksesta. Ironia on tässä: Breivik ei halua oikeastaan juuri mitään, hänen halunsa ovat yksinomaan puutteen sanelemia ja tuhoavia. Hän haluaa rajoittaa, puhdistaa ja aidata tietämättä, mihin oikeastaan on pyrkimässä.

Breivikin tiedostamaton missio on samankaltainen kuin Jenan romantikoilla, tarve luoda uusi mytologia. Nyt vain on niin, että Breivik ei ole Schelling tai Schlegel, ja hänen

vanaali tuhonnälkensä tekee tyhjäksi kaikki merkitysten mahdollisuudet. Breivik toimii holokaustilogiikalla: ensisijaisiin tehtäviin on puhdistaa yhteiskuntaruumis sitä muuttamaan kykenevistä aineksista. Oletus on, että vain tasarakeinen ja tietyillä kriteereillä hygienisoitu yhteiskunta on valmis toteuttamaan vallankumouksen. Mutta tämä ei vielä selitä, miksi Breivikin teko ei toimi ja synnyttää yksinomaan pelkoa ja inhoa. Miksi hän ei onnistu siinä, missä natsit onnistuivat vuonna 1933 – lietsomaan saksalaiset elämäntavan ja poliittisen järjestelmän muuttavaan totaaliseseen kumoukseen? Miksi hän ei vertaudu Pohjois-Afrikan itsemurhapolttajiin, jotka toimivat keikahduspisteinä kansannousuille? Koska hän kuvittelee voivansa käynnistää muutoksen individualistisella päätöksellä. Breivikin oikeistoliberalismi tarkoittaa nimittäin myös sitä, että hän ajattelee lähtökohtaisesti olevansa umpirationaalinen ja tarkkarajainen yksilö, jonka valinnat ovat jäännöksittä hänen omiaan. Siksi hänellä on tarjota vain silmitön väkivaltansa, mutta tämä väkivalta ei perusta arvot uudelleenarvioivaa yhteisöä, vaan norjalaisten surijayhteisön. Katastrofi on moninkertainen, sillä Breivikin teko on jo nyt rekuperoitunut. Siitä muokatulla speaktaakkelilla riskiyhteiskunnan on helppo oikeuttaa kantava rakenteensa, alituinen uhkaavaan muutokseen varautuminen. Lyhyesti: Breivikin väkivalta ei luo, koska hän ei ole radikaali vaan liberaali ekstremisti ja sellaisena samaa maata nykyisen finanssikapitalismin kanssa.

Breivikin yhdistää oikeistoliberalismiin myös hänen suunnaton huolensa kirjallisuustieteen tulevaisuudesta. Breivikistä on erityisen kauhistuttavaa, että edellytykset lukea kuolleita valkoisia miehiä kuten ”Miltonia, Chauceria ja Shakespearea” ovat kadonneet, ja tilalle tarjotaan tutkimuksina jotain sellaista kuin ”The Roles of Women in the Renaissance”. Näissä kohdin Breivik on johdonmukaisimmillaan. Hän sympatisoi uskriittikkä ja nostaa aivan kohdallisesti Jacques

Derridan tuotannon ja Edward Saidin *Orientalismin* tärkeiksi monikulttuurisuuden ideologian taustavaikuttajiksi. Sitten lipsahtaa. Dekonstruktion, samoin kuin frankfurtalaisuuden, Breivik mieltää *poliittisen korrektiuden* työkaluiksi. Siksi, Breivik päättelee, eurooppalainen kulttuuri on feminisoitumassa (28). Frankfurtilaisten kulttuuripessimismin ja käsitteet kuten ’autoritäärinen persoonallisuus’ Breivik näkee tämän kehityksen luontevana jatkona. Kriittisen teorian sisäistäneet tahot ovat siksi ”uusia totalitaristeja” (31), jotka kaikessa toiminnassaan tavoittelevat poliittista korrektiutta (totalitaristista korrektiutta?), mikä ilmeisesti tarkoittaa äärioikeistolaisten äänenpainojen kritiikkiä.

Huonosta argumentaatiosta, murhamieheydestä ja manikealaisesta maailmankuvastaan huolimatta Breivik ei ole hullu, ainakaan siinä mielessä, että hän ei olisi ymmärtänyt, mitä on tekemässä. Niin ikään hän ei ole poikkeus tai -yksittäistapaus, vaan suuren sairauden oire. Hänen iskunsa oli ensi sijassa poliittinen, ja tämän riittää todistamaan pelkästään yhteydet Geert Wildersiin ja Britannian äärioikeistoon sekä halu murhata Norjan ex-pääministeri Gro Harlem Brundtland. Mutta kenties iskun poliittisuudesta täytyy sanoa vielä enemmän: Anders Behring Breivik on musta totuus Euroopan poliittisesta tiedostamattomasta vuonna 2011. Breivik olennoi raivoon piiskattua oikeistoliberalismia hyökkäämässä hallitsemansa yhteiskunnan kansalaisia vastaan. Breivik on Eurooppa syömässä sydäntään, viimeinen arvomerkeistään humaltunut tempeliritari puolustamassa nationalistisen eurooppalaisuuden viimeistä linnaketta ja rauhallista perhejoulua.

Toisin sanoen Breivik on nurinkäännetty Julian Assange: siinä missä Assange taistelee tiedolla, Breivik ampuu onteloluodeilla. Siinä missä Assange hyökkää valtioita ja niiden repressiivistä politiikkaa vastaan, Breivik pyrkii vahvistamaan niiden koneistoja. Siinä missä Assangen tähtäimessä ovat persoonattomat valta-

keskittymät, Breivik murhaa nuoria yksi kerrallaan.

Suomesta poliittisia korollaareja ei tarvitse etsiä kaukaa. Poliisiunionormussa saarelle saapuva Breivik on nimittäin kuin kansanedustaja Jussi Halla-ahon toteen käynyt fantasia. Vuoden 2006 toukokuussa Halla-aho totesi bloginsa vieraskirjassa:

”Pelottavaa on vain se, että poliisi ei vallitsevassa mediailmapiirissä voi ampua luotia päähän kiviä nakkelevalle ihmisaastalle. Itse vasemmistoluhigaanihan on vain liikaa amerikkalaisia elokuvia nähnyt hyytelötytinä, joka kaatuu puhaltamalla.”¹

Antti Salminen

Viite

1 Jussi Halla-ahon blogi 19.5.2006. <http://www.halla-aho.com/scripta/guestbook/vieraskirja74.html>. Vrt. Breivik lainaa manifestissaan (690) bloggaja Fjordmanin kommentteja Halla-ahosta:

”Jussi Halla-Aho, running for parliament in Finland as an independent candidate, has come to some of the same conclusions [viittaa Halla-ahon 18.8.2006 ilmestyneen blogikirjoituksen ”Keskustelua meillä ja naapurissa, osa 2” (http://www.halla-aho.com/scripta/keskustelua_meilla_ja_naapurissa_osa2.html) englanniksi 30.8.2006 julkaisuun versioon Gates of Vienna -blogissa (<http://gatesofvienna.blogspot.com/2006/08/multicultural-discourse-in-finland-and.html>)] as I have regarding the Leftist-Islamic cooperation in many Western nations: The Left milks the working natives to maintain a predominantly idle immigrant population, who thankfully vote for the Left. The welfare state society thus has to support two parasites, each living in a symbiotic relationship with the other. This will eventually cause the system to collapse. Why would anyone support a policy that leads to certain destruction? Well, because a career politician never sets his sights 20, 50 or 100 years to the future but instead focuses on the next election. The short-term focus of our democratic system can thus, combined with Muslim immigration, turn into a fatal flaw.

But Halla-Aho asks an even more important question: ’Why do the voters let all this happen? It is because Westerners like to be ’good’ people and believe that their fellow men are equally good people. It is because they have humane values.’ ’It is because the moral and ethical values of Western man have made him helpless in the face of wickedness and immorality.’”